

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobkyně: **T. P. P.,**
bytem K. V.
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 2. 2019, č. j. MV-17695-4/SO-2019,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 21. 2. 2019, č. j. MV-17695-4/SO-2019, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 16 342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“) zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 18. 12. 2018, č. j. OAM-31756-12/DP-2018, jímž byla podle § 46 odst. 2 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. l) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zamítnuta její žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem strpění pobytu na území.

II.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobkyně uvedla, že nesouhlasí s argumentací žalované, již odůvodňuje zamítnutí její žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Dle názoru žalobkyně žalovaná naprosto nesprávným a konkrétní situaci nepřiléhavým způsobem aplikovala zákonná ustanovení a dopustila se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem a zatížila tak své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností. Nepostupovala tak, aby v daném případě byl zjištěn skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, resp., skutečnosti, které vyplývají ze spisu, vyložila nesprávným způsobem a dovodila nesprávné a zavádějící závěry. Žalobkyně shledala napadené rozhodnutí v rozporu se zásadou materiální pravdy ve smyslu § 3 správního řádu.
3. Dále žalobkyně uvedla, že ve vztahu k důvodu pro nevydání povolení k pobytu je na místě nejprve zmínit, co vlastně bylo důvodem pro jeho zamítnutí. Dle přesvědčení správního orgánu „*pominuly důvody, pro které bylo vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění uděleno.*“ Na základě zmíněné argumentace došlo ovšem podle žalobkyně k porušení § 3 správního řádu. Žalobkyni bylo vízum za účelem strpění uděleno z důvodu, vysokého stupně gravidity a případná cesta do Vietnamu by jí mohla způsobit zdravotní komplikace. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí však nevyplývá, že by se situace v životě žalobkyně natolik zásadním způsobem změnila, že by přestala splňovat podmínky § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
4. Žalobkyně rovněž poukazovala na skutečnost, že ve svém odvolání argumentovala nutností povinného očkování svého nově narozeného dítěte. Nicméně žalovaná argumentaci žalobkyně odmítla s tím, že důvody, tj. pokročilý stupeň gravidity a porod již pominuly, a tudíž se okolnosti změnily a překážka bránící ji ve vycestování již není. Žalobkyně sice opravdu již porodila a má malé dítě, takže skutkové okolnosti jsou rozdílné, ale jen teoreticky, v praxi žalobkyně stále nemůže vycestovat. Sice již není těhotná, ale za to má novorozeně, které potřebuje nezbytnou zdravotnickou péči.
5. Žalobkyně v průběhu správního řízení také konkrétně argumentovala informací zveřejněnou na internetových stránkách Ministerstva zahraničních věcí, kde ministerstvo informuje a radí, aby se lidé před cestou do země jejího původu nechali očkovat. Žalovaná se však k těmto důvodům bránícím ve vycestování nevyjádřila. V této souvislosti žalobkyně namítala, že co jiného by mělo být bráno za překážku na vůli nezávislou než nutnost řádného vývoje a zdravotní péče několikaměsíčního dítěte. Dítě před odjezdem do Vietnamu potřebuje náležité očkování, bez něj by bylo v jeho věku vystaveno smrtelnému

riziku onemocnění. Takové očkování se však v žádném případě nedá stihnout během šestinedělí. Ministerstvo zdravotnictví veřejně varuje a nabádá k očkování před cestami do Vietnamu. Tím, že se žalovaná výše nastíněnou argumentací dostatečně nezabývala, zatížila své rozhodnutí nezákonností, neboť nedostála své povinnosti zakotvené v § 68 odst. 3 správního řádu.

6. Dále žalobkyně nesouhlasila s tím, jak se žalovaná vypořádala s námitkou týkající se zpracování stanoviska OSPOD. Žalovaná jen velmi formalisticky uvedla, že závěr správního orgánu I. stupně „*považuje za dostatečné a vypovídající*“ (...) „*šetření OSPOD dle názoru Komise nebylo pro projednávaný případ podstatné*“. S takovým konstatováním se není možné podle žalobkyně spokojit. Žalovaná pochybila, když jen aprobovala názor prvoinstančního orgánu, aniž by se nepokusila jakkoli vypořádat s argumentací žalobkyně, která trvá na svých tvrzeních, že je její nezletilé dítě ohroženo, a je tedy nutné zjistit stanovisko OSPOD. Tím, že se žalovaná vůbec nevypořádala s námitkami žalobkyně, zatížila své rozhodnutí nepřezkoumatelností.
7. Žalobkyně trvala též na své námitce nepřiměřenosti rozhodnutí. I kdyby přisvědčila žalované, že správní orgán nebyl povinen zkoumat přiměřenost rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, požadavek přiměřenosti rozhodnutí vyplývá i z § 2 odst. 4 správního řádu, přičemž především je pak právo na soukromý a rodinný život chráněno na ústavní úrovni (§ 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) a v mezinárodních závazcích České republiky. Článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „*Úmluva*“) stanovuje, že do práva na respektování rodinného a soukromého života lze zasáhnout pouze, pokud to je „*v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných*.“ Z jazykového výkladu lze pak dovodit, že právě spojka „*a*“ předpokládá kumulativní spojení těchto podmínek. Žalovaná naprosto absurdně argumentuje, že z čl. 8 Úmluvy nevyplývá, že by rozhodnutí o pobytových oprávněních měly být s tímto článkem v souladu. Žalobkyně v této souvislosti připomínala, že požadavek, aby rozhodnutí byla v souladu se zákonem, a mezinárodními smlouvami vyplývá jak z ustanovení § 2 odst. 1 správního řádu, tak z čl. 10 Ústavy. Žalovaná se tak z důvodu své chybné argumentace nevypořádala řádně ani s touto odvolací námitkou žalobkyně, a proto nezbyvá než na ni trvat.
8. Žalobkyně zároveň dále poukazovala na to, že neudělením dlouhodobého pobytu bude nucena vycestovat zpět do země původu, přičemž za dobu pobytu na území si zde vytvořila silné sociální vazby, má zde přátele, a především zde má svého manžela a dítě, s kterými sdílí společnou domácnost.
9. Závěrem žalobkyně namítala nedostatečné vypořádání se ze strany žalované s namítaným porušením mezinárodních závazků. A to konkrétně s čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte a s čl. 9 odst. 1 této úmluvy a s čl. 5 odst. 5 směrnice Rady č. 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003 o právu na sloučení rodiny (dále jen „*Směrnice*“). Podle žalobkyně lze taktéž poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013 – 31. Žalovaná však zcela rezignovala na posouzení nejlepšího zájmu dítěte vzhledem k jeho zdravotnímu stavu a řádného rozvoje dítěte.
10. Žalobkyně žádala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

11. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaná konstatovala, že vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území, stejně tak dlouhodobý pobyt za účelem strpění pobytu na území, je zcela specifický institut, který se uděluje ze zákonem stanovených důvodů a nemá primárně nahrazovat jiné typy pobytových oprávnění uvedených v tomto zákoně.
12. Žalobkyni bylo vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území uděleno podle § 33 odst. 1 písm. a) zákon o pobytu cizinců, tzn. z důvodu překážky vycestování z území nezávislé na vůli cizince. Překážkou na vůli nezávislou se rozumí překážka, která cizinci brání fyzicky či fakticky vycestovat z území. Předmětné vízum je podmíněno samotnou nemožností opustit území ČR. Dle názoru žalované důvod pro strpění pobytu na území nepochybně zanikl dne, kdy žalovaná porodila dceru, a tudíž již v době podání předmětné žádosti dne 22. 10. 2018 podmínky pro udělení dlouhodobého pobytu za účelem strpění pobytu na území nesplňovala, neboť důvod, pro který jí bylo dříve vízum k pobytu nad 90 dní za účelem strpění pobytu na území uděleno, ještě před podáním této žádosti odpadl. Žalovaná zde poukazovala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 8. 2018, č. j. 9A 152/2015-45.
13. Žalovaná dále uvedla, že se novou skutečností uplatněnou v odvolání, a to informací Ministerstva zahraničních věcí ČR na internetových stránkách s doporučením očkování při cestě do Vietnamu zabývala ve svém rozhodnutí na straně 5. Vzhledem k tomu, že nutnost očkování dítěte nemůže představovat překážku účastnice řízení na její vůli nezávislou, která jí znemožňuje vycestovat, považovala ji žalovaná za dostatečně vypořádanou. Jedná se o nový důvod, který se míjí s důvodem, pro který bylo žalobkyni uděleno původní vízum k pobytu. Žalobkyní uváděné skutečnosti jsou tak zcela irelevantní pro rozhodnutí o předmětné žádosti, neboť důvod, pro který bylo žalobkyni vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území uděleno, již netrvá.
14. Žalovaná setrvala rovněž na svém stanovisku, že šetření OSPOD není pro projednávání případ podstatné, neboť není nutné pro zjištění skutkového stavu věci. V odvolání ani v podané žalobě žalobkyně neuvádí, jaký význam by zpráva od orgánu sociálně právní ochrany dětí mohla mít na posouzení splnění zákonných podmínek pro udělení povolení k pobytu žalobkyně. Požadované šetření by bylo možné provést pouze za předpokladu, kdy by v dožádání orgánu I. stupně tímto orgánem byly současně sděleny poznatky nasvědčující tomu, že se jedná o ohrožené dítě ve smyslu ustanovení § 6 zákona č. 359/1999 Sb., o sociálně-právní ochraně dětí, v platném znění (dále jen „ZSPOD“), a to v souladu s obecnou oznamovací povinností zakotvenou v ustanovení § 10 odst. 4 téhož zákona. Vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně nedisponoval informací ve smyslu předmětného § 6 ZSPOD, nebyl oprávněn ani požádat o provedení šetření.
15. Podle žalované dále správní orgán I. stupně dostatečně posoudil situaci žalobkyně ve vztahu k důvodům nevyhovění žádosti i s přihlédnutím k Úmluvě o právech dítěte. V projednávání věci nebylo ani povinností správního orgánu, aby se zabýval posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti žalovaná opětovně poukazovala na již shora uvedený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 8. 2018, č. j. 9A 152/2015-45.
16. K odkazu žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-31, žalovaná uvedla, že tento se týká věci zcela odlišné.

17. Závěrem žalovaná poté konstatovala, že žádný právní předpis nezakládá právo cizinců na pobyt na území ČR a odkázala na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 23/11. Podle žalované by s ohledem na v daném případě zjištěné skutečnosti udělením povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění došlo k nedůvodným rozdílům při posuzování obdobných případů u cizinců, kteří se rozhodli pobývat na území ČR na základě povolení k dlouhodobému, příp. trvalému pobytu za účelem společného soužití rodiny, přitom však museli splnit veškeré zákonem stanovené podmínky, které jsou přísnější, než v případě víza za účelem strpění.
18. Žalovaná navrhovala, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

19. Účastníci řízení při jednání setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích.

V.

Posouzení věci soudem

20. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

21. Žaloba je důvodná.
22. Žalobkyně podala dne 22. 10. 2018 žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění s tím, že se jí dne 10. 9. 2018 narodila dcera, již byl povolen trvalý pobyt na území, jejímž otcem je vietnamský občan s povolením k trvalému pobytu na území. Žalobkyně odůvodnila žádost tím, že rodina manžela žije v ČR a manžel tu má práci. Žalobkyně nemůže odcestovat bez dcery ani bez manžela. Předtím dne 1. 8. 2018 žalobkyně požádala o udělení víza za účelem strpění dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a toto vízum jí bylo uděleno do 31. 10. 2018. V řízení před prvoinstančním orgánem žalobkyně s ohledem na věk dcery vylučující její vycestování navrhla, aby bylo vyžádáno stanovisko OSPOD a aby byla žalobkyně a její manžel vyslechnuti, dále předložila potvrzení pediatra, že dcera prospívá a že ji žalobkyně kojí a pečuje o ni.
23. Soud vyšel z následující právní úpravy: Podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území cizinci, kterému ve vycestování z území brání překážka na jeho vůli nezávislá. Podle § 46 odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území z důvodu uvedeného v § 33 odst. 1 písm. a) platí obdobně § 56 vztahující se na vízum k pobytu nad 90 dnů. Podle § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území uděluje ministerstvo na žádost cizince, kterému bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33, pokud pobyt cizince na území bude delší než 1 rok a trvají-li důvody, pro které bylo toto vízum uděleno. Podle § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum ministerstvo cizinci neudělí, jestliže cizinec nesplňuje některou z podmínek pro udělení víza.

24. První žalobní námitkou bylo nedostatečné zjištění skutkového stavu s odůvodněním, že je nutné provést očkování novorozeného dítěte žalobkyně spojené s odjezdem do Vietnamu, jež vyžaduje nezbytnou zdravotnickou péči. Žalobkyně uvedla, že sice odpadla překážka původně bránící vycestování, avšak jiná překážka nastala. Žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí v tomto směru nebylo řádně odůvodněno podle § 68 odst. 3 správního řádu.
25. Námitka není důvodná.
26. Obdobnou věcí se zabýval již Městský soud v Praze v rozsudku č. j. 9 A 152/2015- 45, ze dne 15. srpna 2018, kde dospěl k závěru, že „Ze znění § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zcela jednoznačně vyplývá, že pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území České republiky musí cizinec kumulativně splňovat celkem tři podmínky: 1. muselo mu být dříve uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 zákona o pobytu cizinců; 2. pobyt cizince na území bude delší než 6 měsíců; a 3. trvají důvody, pro které bylo vízum zmíněné v první podmínce uděleno. Z ustanovení § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území České republiky je úzce spojeno s předchozím rozhodnutím správního orgánu o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu cizince na území. Udělení dlouhodobého pobytu dle zmíněného ustanovení má své místo pouze v těch případech, kdy nadále trvají důvody, pro které bylo takové vízum cizinci uděleno a kdy lze zároveň důvodně předpokládat, že pobyt cizince na území bude delší než 6 měsíců. Jestliže ale odpadnou důvody, pro které bylo cizinci vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění jeho pobytu na území uděleno, není důvod k tomu, aby mu bylo za týmž účelem, tj. za účelem strpění jeho pobytu na území, vydáváno povolení k dlouhodobému pobytu. Třetí podmínka zmíněná v předchozím odstavci v případě žalobkyně prokazatelně nebyla splněna. Jelikož jí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území bylo uděleno z důvodu vysokého stupně její gravidity, důvod pro udělení tohoto víza nepochybně zanikl dne ..., kdy žalobkyně porodila dceru. Žalobkyně tak již v době podání předmětné žádosti (...) podmínky pro udělení dlouhodobého pobytu za účelem strpění pobytu na území nesplňovala, protože důvod, pro který jí bylo dříve vízum k pobytu nad 90 dní za účelem strpění pobytu na území uděleno, ještě před podáním této žádosti odpadl. (...) Veškeré skutečnosti, které žalobkyně považuje za důvody, pro které by mělo být její žádosti o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území vyhověno (nízký věk její dcery, to, že dosud nedošlo k jejímu povinnému očkování, udělení povolení k trvalému pobytu její dceři na základě sloučení rodiny s otcem) se zcela mýlí s důvodem, pro který bylo žalobkyni uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území (jak již bylo opakovaně konstatováno shora, tímto důvodem byl vysoký stupeň její gravidity). Žalobkyní uváděné skutečnosti jsou tak zcela irelevantní pro rozhodnutí o předmětné žádosti, neboť nemohou nijak ovlivnit klíčový závěr správního orgánu, tj. že důvod, pro který bylo žalobkyni vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území uděleno, již netrvá.“
27. Soud se zcela ztotožňuje s právním posouzením uvedeným v rozsudku uvedeném v předchozím bodu a ve vztahu k posuzovanému případu shrnuje, že třetí podmínka pro vyhovění žádosti žalobkyně nebyla splněna, protože žalobkyni bylo vízum k pobytu nad 90 dnů uděleno za účelem strpění pobytu na území z důvodu vysokého stupně její gravidity, tudíž důvod pro udělení víza zanikl ukončení těhotenství porodem dcery žalobkyně dne 10. 9. 2018. V době podání žádosti (22. 10. 2018) tedy podmínky pro udělení dlouhodobého pobytu za účelem strpění pobytu na území žalobkyně nesplňovala, protože důvod, pro který jí bylo dříve vízum k pobytu nad 90 dní za účelem strpění pobytu na území uděleno, ještě před podáním této žádosti porodem odpadl. Jiné

skutečnosti (nutnost očkování dcery) nejsou pro věcné posouzení žádosti žalobkyně právně významné. Soud tedy aprobejuje správnost odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 5 až 6, kde žalovaná tuto námitku dostatečně vypořádala.

28. Pokud žalobkyně argumentovala § 68 odst. 3 správního řádu, požadavky na odůvodnění správního rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu se Nejvyšší správní soud zabýval již mnohokrát: „*Odůvodnění je shrnutím všech zjištěných skutečností odůvodňujících výrok rozhodnutí. Musí proto plně odpovídat skutečným výsledkům provedeného řízení. Správní řád výslovně určuje, že v odůvodnění se uvedou skutečnosti, které byly podkladem rozhodnutí, způsob, jakým byly hodnoceny provedené důkazy a ostatní podklady, a konečně i úvahy, které vedly k aplikaci konkrétního právního předpisu na projednávanou věc*“ (viz např. rozsudky ze dne 26. 1. 2006, č. j. 4 Ads 23/2004 – 49, či ze dne 25. 7. 2017, č. j. 2 Azs 253/2017 – 37). Odůvodnění napadeného rozhodnutí v tomto směru žádné vady nevykazuje, protože je z něj zcela jasně patrné, z jakého skutkového stavu správní orgány vycházely, jak ho právně posoudily a proč rozhodly tak, jak rozhodly.
29. Druhou žalobní námitkou bylo nepřezkoumatelné vypořádání žalované týkající se stanoviska OSPOD, když bylo nezbytné zjistit stanovisko OSPOD vzhledem k ohrožení dítěte žalobkyně.
30. Ani tato námitka nebyla důvodná.
31. Jak je výše vyloženo, protože žalobkyně nesplňovala jednu ze zákonem stanovených podmínek pro vyhovění žádosti, protože odpadl důvod, pro který jí bylo dříve uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území, nebyly pro posouzení žádosti žalobkyně významné jakékoli skutečnosti, které by mohly být zprávou OSPOD zjištěny. Žalovaná proto nikterak nepochybila, jestliže tuto námitku žalobkyně vypořádala způsobem zachyceným v posledním odstavci na str. 7 odůvodnění napadeného rozhodnutí.
32. Poslední žalobní námitkou bylo, že rozhodnutí se nevypořádalo s námitkou nepřiměřenosti, když žalobkyně odkázala na Úmluvu o ochraně lidských práva a základních svobod a Úmluvu o právech dítěte a směrnici Rady 2003/86/ES. Žalobkyně doplnila, že kojená dcera žalobkyně je závislá na české zdravotní péči a že žalobkyně má v ČR manžela a žije zde ve společné domácnosti s manželem a dcerou. Žalobkyně zdůraznila, že žalovaná nepřihlédla k nejlepšímu zájmu dcery žalobkyně vzhledem k dceřině zdravotnímu stavu a řádnému rozvoji dítěte.
33. Tato námitka je důvodná.
34. Žalobkyně odůvodnila svou žádost mimo jiné tím, že nemůže nechat dceru samotnou na území a nemůže ani odcestovat s dcerou bez manžela, přičemž manžel má rodinu v ČR, ve vlasti nemá nikoho a na území má stálé zaměstnání. Tím je vyloučeno, aby odcestovali všichni tři. Před vydáním prvoinstančního rozhodnutí se žalobkyně vyjádřila tak (podání ze dne 29. 11. 2018), že nucené vycestování žalobkyně by bylo v rozporu s Úmluvou o právech dítěte, když vycestování dcery s ohledem její věk není možné a otec dítěte má na území povolen trvalý pobyt. Žalobkyně navrhla provést za účelem zjištění aktuálního stavu výslech svůj a manžela. Z podkladů pro vydání prvoinstančního rozhodnutí (potvrzení pediatra) je zřejmé, že žalobkyně dceru kojila.
35. Prvoinstanční orgán ve svém rozhodnutí k přiměřenosti uvedl, že nutnost péče žalobkyně o dceru nepřekáží vycestování žalobkyně, příp. s dcerou, do domovského státu. Zamítnutí žádosti žalobkyně není porušení Úmluvy o právech dítěte, protože úmluva nestanovuje, že oba rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě, ale požaduje zabezpečit

pravidelné kontakty dítěte s rodiči. Ve vztahu k navrženému výsledku žalobkyně a jejího manžela prvoinstanční orgán uvedl, že vzhledem k jednoznačnému zjištění pomínutí důvodů původně uděleného pobytového oprávnění jde o důkaz nadbytečný.

36. V odvolání žalobkyně argumentaci k nepřiměřenosti rozhodnutí rozvedla tak, že dcera žalobkyně je ohroženým dítětem dle § 6 zákona č. 359/1999 Sb. (neočkovaný novorozenec cestující do Asie), že výsledek žalobkyně by vedl k prokázání nemožnosti dcery vycestovat s ohledem na nutnost provést očkování. Žalobkyně namítla, že se prvoinstanční orgán nedostatečně vypořádal s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 9 odst. 1 a 13 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, č. 5 odst. 5 směrnice Rady č. 2003/86/ES, když neposuzoval nejlepší zájem dítěte vzhledem k jeho zdravotnímu stavu a zájmu na jeho řádném rozvoji. Žalobkyně dodala, že prvoinstanční rozhodnutí bylo nepřiměřené i podle § 2 odst. 4 správního řádu. Prvoinstanční orgán pochybil, pokud žalobkyni nedal možnost se k přiměřenosti vyjádřit a přiměřenosti se nezabýval. Přiměřenost je nutno zkoumat nejen ve vztahu k žalobkyni, ale i jejím rodinným příslušníkům.
37. Žalovaná v napadeném rozhodnutí k přiměřenosti uvedla, že vycestování žalobkyně s dcerou do vlasti nemůže být ohrožen vývoj dítěte, když potřebná očkování může zajistit žalobkyně ve vlasti. K námitkám týkajícím se Úmluvy o právech dítěte a Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod žalovaná uvedla, že si žalobkyně musela být vědoma nutnosti vycestování po zániku překážky řešitelné žádostí o jiný pobytový status. Žalovaná uvedla, že prvoinstančním rozhodnutím žalobkyni není ukládána povinnost nuceného opuštění území. Žalovaná dodala, že zákon pobytu cizinců neukládá posoudit přiměřenost rozhodnutí dle § 174a zákona, neboť samotné posouzení otázky přiměřenosti nemůže zhojit nesplnění některé z podmínek, jimiž zákon podmiňuje vydání kladného rozhodnutí o žádosti. Pokud jde o § 2 odst. 4 správního řádu, pak prvoinstanční orgán postupoval správně, když rozhodnutí odpovídá okolnostem případu a je ve veřejném zájmu, aby na území pobývali jen ti cizinci, kteří splňují zákonem dané požadavky.
38. Nejprve je nutno uvést, že v projednávané věci nebylo povinností správních orgánů, aby se zabývaly posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců, a to podle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
39. Podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod platí, že každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
40. Podle článku 3 odst. 1 a 2 Úmluvy o právech dítěte platí, že zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány. Státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, se zavazují zajistit dítěti takovou ochranu a péči, jaká je nezbytná pro jeho blaho, přičemž berou ohled na práva a povinnosti jeho rodičů, zákonných zástupců nebo jiných jednotlivců právně za něho odpovědných, a činí pro to všechna potřebná zákonodárná a správní opatření.
41. Otázka, zda a za jakých podmínek se mají správní orgány zabývat přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, pokud tato povinnost neplyne z § 174a zákona o pobytu cizinců, byla již judikaturou vyřešena následovně. Skutečnost, že

zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života, na rozdíl od jiných rozhodnutí vydaných podle tohoto zákona, znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké, až zanedbatelné. Nelze však současně ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z úmluvy (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č.j. 6 Azs 422/2017-29). Pokud cizinec v řízení namítne nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života a porušení článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod s ohledem na jeho konkrétní rodinnou a sociální situaci, musí se správní orgány z tohoto důvodu zabývat otázkou, zda mohlo napadené rozhodnutí představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince bez ohledu na to, že zákon o pobytu cizinců v daném řízení posouzení přiměřenosti ve smyslu 174a tohoto zákona nevyžadoval (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2018 č.j. 6 Azs 201/2016 – 46, nebo ze dne 17. 10. 2019, č.j. 9 Azs 230/2019-53, nebo ze dne 16. 5. 2019, č.j. 9 Azs 24/2019 – 27). Dle judikatury Nejvyššího správního soudu při posuzování rozsahu narušení soukromého a rodinného života je nutné zkoumat nejen vliv na ekonomický, osobní a rodinný život cizince, ale i na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo pobývat na území ČR na základě samostatného pobytového oprávnění (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 – 39, či ze dne 27. 2. 2014, č. j. 9 Azs 41/2014 – 34).

42. Podle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte by primárním hlediskem při jakékoli činnosti orgánů veřejné moci týkající se dětí měl být nejlepší zájem dítěte, jak vyplývá např. z rozsudku velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva („ESLP“) ze dne 6. července 2010, Neulinger a Shuruk proti Švýcarsku, stížnost č. 41615/07, bod 135. Nejlepší zájem dítěte neznámá, že je třeba přijmout všechny děti, kterým by se lépe žilo ve smluvním státě Úmluvy, nicméně soudy členských států musí přiznat tomuto zájmu rozhodující význam. Při určení nejlepšího zájmu dítěte státy požívají prostor pro uvážení. Rozpor s článkem 8 úmluvy nastane za situace, kdy odůvodnění vnitrostátních rozhodnutí jsou nedostatečná a neobsahují posouzení protichůdných zájmů. (rozsudek ESLP ze dne 8. listopadu 2016, El Ghatet proti Švýcarsku, stížnost č. 56971/10, bod 46-47).
43. Z uvedeného vyplývá obecný závěr, že správní orgány byly povinny přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a její dcery a manžela podle článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, a to kvantitativně v rozsahu námitek a tvrzení žalobkyně a kvalitativně poměřením zjištěných protichůdných zájmů.
44. V posuzované věci žalobkyně ve správním řízení namítla, že nemůže nechat novorozenou neočkovanou kojenu dceru samotnou na území a že nemůže ani odcestovat s dcerou bez manžela vázaného prací, pobytovým oprávněním i sociálními vazbami na ČR.
45. Tyto námitky vypořádaly správní orgány obou stupňů tak, že nutnost péče žalobkyně o dceru nepřekáží vycestování žalobkyně, příp. s dcerou, do domovského státu, že oba rodiče nemusí žít spolu se svým dítětem v jednom státě (prvoinstanční rozhodnutí), že potřebná očkování může zajistit žalobkyně ve vlasti, že si žalobkyně musela být vědoma nutnosti vycestování a že prvoinstančním rozhodnutím žalobkyni není ukládána povinnost nuceného opuštění území (napadené rozhodnutí).

46. Z uvedeného vyplývá, že namítanou nepřiměřenost rozhodnutí správní orgány neposoudily ve smyslu Úmluvy o ochraně lidských práva základních svobod dostatečně, když některé námitky žalobkyně nebyly vztahy v potaz vůbec (věk dcery, zdravotní stav dcery, vztah žalobkyně k manželovi) a nedošlo k žádnému zvážení zájmu žalobkyně a její rodiny na společném soužití na území ČR na jedné straně a zjištěnému veřejnému zájmu na straně druhé. Žalovaná se nevypořádala ani s otázkou přiměřenosti rozhodnutí z hlediska nejlepšího zájmu nezletilé dcery žalobkyně, resp. nezabývala se otázkou, zda je v nejlepším zájmu dítěte zůstat s rodinou na území ČR, a pokud by tomu tak bylo, zda a jaký konkurující veřejný zájem nad tím převážil.
47. Vzhledem k tomu, že soud shledal, že napadené rozhodnutí je pro nepřezkoumatelnost posouzení namítané nepřiměřenosti rozhodnutí nezákonné, rozhodl dle § 78 odst. 1 s.ř.s. o zrušení napadeného rozhodnutí. Soud současně vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení dle § 78 odst. 4 s.ř.s. Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku v souladu s § 78 odst. 5 s.ř.s.
48. Obiter dictum soud dodává, že pokud žalobkyně argumentovala směrnicí Rady 2003/86/ES, pak soud uvádí, že se na řízení o žádosti žalobkyně, jež vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí, uvedená směrnice vzhledem k předmětu žádosti, o níž správní orgány rozhodovaly, nevztahuje.

VII.

Náklady řízení

49. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má právo na náhradu nákladů řízení žalobkyně, jež měla ve věci plný úspěch. Přiznaná náhrada nákladů řízení sestává z následujících položek: 1) zaplacený soudní poplatek za podanou žalobu a návrh na přiznání odkladného účinku žalobě v celkové výši 4 000 Kč; 2) odměna advokáta za tři úkony právní služby v plné výši, kterými se rozumí převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a účast na jednání před soudem podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, celkem 9 300 Kč; 3) náhrada hotových výdajů v souvislosti s těmito třemi úkony právní služby, tj. podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu 300 Kč/úkon, celkem 900 Kč; 4) částka daně z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést, ve výši 2 142 Kč. Výše náhrady účelně vynaložených nákladů řízení v tomto řízení tedy činí celkem 16 342 Kč. Žalované byla uložena povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení ve lhůtě, již soud považuje za přiměřenou vzhledem k možnostem platbu realizovat.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 5. listopadu 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

předseda senátu